

Despre diavol și demoni

Dintre aceste puteri îngeresti, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a incredintat păzirea pământului, nu a fost rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine și nu avea în el de la Creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea și cinstea, pe care Creatorul i-a dăruit-o, ci, prin vointa lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu Care l-a făcut, voind să se împotrivescă Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine și a căzut în rău. Rău nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii.

Binele este lumina spirituală; în chip asemănător și răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de Creator, a fost bună căci "Dumnezeu a văzut toate câte a făcut și iată erau bune foarte", dar a ajuns întuneric prin vointa sa liberă. Multime nenumărată de îngeri așezați sub el s-au dezlipit, i-au urmat lui și au căzut împreună cu el. Asadar, cu toate că erau de aceeași natură cu îngerii, totuși au devenit răi, înclinându-și de bună voie vointa lor de la bine spre rău.

Demonii nu au stăpânire sau putere împotriva cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în soplul mântuirii, cum este cazul lui Iov și după cum este scris în Evangheliile despre porci. Dar odată ce Dumnezeu le îngăduie, au putere, se schimbă și iau forma pe care o vor după fantezia lor (2 Cor. 11,14).

Nici îngerii lui Dumnezeu. nici demonii nu cunosc cele viitoare și cu toate acestea proorocesc. Îngerii proorocesc pentru că Dumnezeu le descoperă și le poruncește să proorocească, împlinindu-se toate câte spun. Însă și demonii proorocesc: uneori pentru că văd ce se întâmplă departe, alteori prin conjunctură. Pentru aceea de multe ori mint și nu trebuiesc crezuți, chiar dacă uneori spun adevărul în chipul în care am arătat. Ei cunosc și Scripturile.

Toată răutatea și patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au puterea să forteze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv Dumnezeu a pregătit diavolului și demonilor lui și oamenilor care îl urmează, focul nestins și pedeapsa vesnică: "Duceți-vă de la Mine blestematilor, în focul cel vesnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui" (Matei 25,41).

Iată ce spune și Sfântul Grigorie Palama despre mestesugul diavolului: "Nu numai răutățile sunt în apropierea virtutilor, ci și cuvintele nelegiuite stau atât de mult în vecinătatea celor evlavioase, încât printr-un mic adaos sau omisiune se pot schimba ușor întreolaltă și înțelesul unui cuvânt poate deveni tocmai contrariul. De aici vine faptul că aproape orice părere rătăcită se înfățișează cu masca adevărului pentru cei ce nu sunt în stare să vadă mica omisiune sau micul adaos. E și acesta un mestesug grozav al diavolului viclean, atât de dibaci de a duce în rătăcire. Căci nefiind departe minciuna de adevăr, diavolul și-a întocmit din aceasta o dublă putință de rătăcire: scăpându-le adică celor multi deosebirea, din cauză că e așa de mică, omul va fi ușor ispitit, sau să tină minciuna de adevăr, sau adevărul de minciună, ca fiind atât de aproape de minciună. În amândouă cazurile va cădea sigur din adevăr" (Răspunsul al treilea contra lui Varlaam).

Dar trebuie să se știe că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăinței, după cum nu o au nici oamenii după moarte.

Despre Zidirea văzută

Însuși Dumnezeu nostru, proslăvit în Treime și unime "a făcut cerul și pământul și toate cele câte sunt în ele", aducând pe toate de la neexistentă la existentă. Pe unele, cum este cerul, pământul, aerul, focul și apa, nu le-a făcut dintr-o materie preexistentă; pe altele, cum sunt vietuitoarele, plantele, semintele, le-a făcut din cele care au fost create de El. Acestea s-au făcut la porunca Creatorului, din pământ, apă, aer și foc.

Dumnezeu a făcut pe om inocent, drept, virtuos, lipsit de supărare, fără de grijă, luminat cu toată virtutea, încărcat cu toate bunătățile, ca o a doua lume, un microcosmos în macrocosmos, un alt înger închinător,

compus, observatorul lumii văzute, inițiat în lumea spirituală, împăratul celor de pe pământ, condus de sus, pământesc și ceresc, vremelnice și nemuritor, văzut și spiritual, la mijloc între măreție și smerenie, același și duh și trup; duh, din pricina harului, iar trup din pricina mândriei; duh, ca să rămână și să laude pe Binefacător; trup, să sufere și prin suferință să-și amintescă și să se instruiască când se mândrește cu măreția, iar termenul final al tainei este îndumnezeirea sa prin înclinatia către Dumnezeu. Se îndumnezeiește prin participarea la iluminarea Dumnezeiască și nu prin transformarea sa în ființă Dumnezeiască.

Dumnezeu l-a făcut pe om prin fire fără de păcat iar prin voință, liber. Spun, fără de păcat, nu pentru că ar fi incapabil de a păcătuși, ci pentru că nu are în firea sa fa cultatea de a păcătuși, ci mai mult în libertatea vointei. Avea adică puterea să rămână și să progreseze în bine ajutat fiind de darul Dumnezeiesc, după cum avea și puterea să se întoarcă de la bine și să ajungă la rău lu cru pe care Dumnezeu îl îngăduia, pentru motivul că omul era înzestrat cu liberul arbitru. Nu este virtute ceea ce se face prin forță (Sfântul Ioan Damaschin - Dogmatica).

Libertatea face din om înger sau demon, stăpân sau rob, geniu sau dobitoc. Răul prin urmare este din lume din abuzul de libertate, nu de la Dumnezeu, El respecta libertatea fiilor Săi și prin aceasta înseamnă că le asează pe umeri răspunderea tuturor faptelor lor, ca apoi să le poată răsplăti (judeca). Fără libertate nu există răspundere (judecată), fără răspundere nu poate fi nici răsplătă: recompensă sau pedeapsă (Ilarion V. Felea - Religia iubirii).

Pentru ce a voit Dumnezeu să zidească pe om din pământ? Pentru două pricini: prima, spre ocara și rusinarea diavolului, văzând el atât de proastă și neputincioasă zidire urcându-se în cereasca slava din care el a căzut, să se rupă de zavistie; iar a doua, ca omul știindu-și prostimea sa, să nu se înalte intru mândrie (Stantul Dimitrie al Rostovului □ Hronograf).

Despre înviere

Sunt în zilele noastre oameni care grăiesc cele "răzvrătite" spunând că nu este învierea mortilor. Uneori mărturisesc un Dumnezeu făcător a toate, însă zic că nu pedepsește pe cei răi, fiind iubitor de oameni, nici celor buni nu le face bine, nici nu poartă grijă de zidirile făcute. De unde, acest dumnezeu care este închipuit de imaginația lor, ori nu poate să poarte de grijă și prin urmare este neputincios; ori nu voieste, și după urmare este sau zavistuator sau vrăjmășuitor, ori mândru și neprimitor, ori trândav și lenes..

Si dacă îi vei întreba de ce atâta râvnă pentru pierderea credinței creștine, răspund că vor să lumineze oamenii. Si ce lumina au ei din necredința lor o dovedeste viața și petrecerea lor. Ei ca niște mincinoși și vicleni fătarnici, făgăduiesc slobozenie înșelând pe mulți.

Mărturiseste ce fel este lumina lor, starea cea nenorocită a țării lor (țara de unde au venit aceste practici yoghine □ India). Mărturisesc relele pe care le pătimește mulți din cei care ascultă învățătura lor.

Si de vreme ce învățătura aceasta multumeste trupul și defaimă sufletul, stinge mustrea cugetului și dezleagă frâul patimilor, face dumnezeu dulceata cea trupească și duce pe om unde "gândul lui cu osârdie se pleacă din tineretele sale", adică spre toată pofta cea de ocară și a faptei celei fără de omenie (vezi Tantra Yoga). Pentru aceasta ușor se înmulteste, dar cu greu se vindecă și se sterge.

Însă de le vom aduce mărturia din Sfânta Scriptură despre învierea mortilor, nu vor crede, de vreme ce nu cred nici în celelalte învățături ale lui Iisus Hristos; încă nici mărturiile istoriei nu îi pleacă spre adevăr.

Dar pentru ce, o necredinciosilor; oameni fiind voi, cinstiți cu putere cuvântătoare, "vă alăturați cu dobitoacele cele fără de minte și vă asemănați lor?" (Psalmul 48, 12). Dobitoacele, fiindcă nu au minte, se miscă și se trag și, ca să zic așa, se târăsc de simțirile lor; iar voi, având minte, cugetând, judecând și deslusind, pentru ce folosiți doar simțirea și ei îi dați toată judecata voastră și hotărârea? Simțirea arată mintii pe cele simțite, iar mințile le judecă și le deslusește. Oare nu cunoașteți amăgirile simțirilor? Credeti voi că atâta este mărimea soarelui cât se vede, sau nu? Voi sunteți încredințați că de zece mii de ori este mai mare. Dar de unde aceasta? Din socoteala, mintii. Vedeti că vă plecați cuvântului mintii mai mult decât arătării simțirilor? Si pentru ce, la

dovezile geometriei si aritmeticii nimeni nu se îndoieste? Pentru că se îndepărtează de la ele arătarea vederii celei amăgitoare si slujeste numai cuvântul cel ce pleacă mintea.

Dar dovada din Sfânta Scriptură a Sfântului Apostol Pavel (1 Corinteni cap. 15) că Hristos a înviat, ziceti: "nici cuvânt care să plece mintea nu are, nici Hristos a înviat din morti!" Vai! La aceasta prea arătat vă amăgiti. sau nedeslusind puterea cuvântului, pentru împătımirea mintii voastre ori din neînvățătură necunoscând care sunt cuvintele cele doveditoare ale învierii lui Hristos. Cea dintâi este din patimă născută sau din mândrie, ori din alte multe patimi. Drept aceea, dacă nu veti scutura din mintea voastră necurăția acestor patimi, niciodată nu veti putea să cunoasteti adevărul. Iar cea de a doua este patimă ușor de vindecat, căci după ce veti învăța cuvintele va fugi de la voi întunericul neînvățăturii si va veni lumina adevărului.

De veti cerca cărțile Sfintilor Prooroci veti afla cuvintele care pleacă mintea nu numai că Hristos a înviat din morti, ci si că adevărate sunt toate câte învăț pentru El Evangheliile.

Dar poate ziceti că ei nu au scris după dumnezeiasca descoperire, ci s-a alcătuit după aflarea omenească. Dar cum s-au împlinit toate câte au spus ei? (vezi Daniil 9, 24; Isaia 7, 14; 9, 6-7; 61, 1; Ieremia 31). Citeste'si Cartea Psalmilor lui David, mult mai veche decât a proorocilor si vei găsi proorociile patimilor, ale îngropării, a învierii si a înălțării la cer a lui Iisus Hristos (Ps. 68; 21; 87; 15;46).

Aceste proorocii s-au împlinit întocmai si sunt arătate de cei patru evanghelisti, Matei, Marcu, Luca si Ioan.

Deci, spuneti, o, necredinciosilor, cu ce cuvânt sau cu ce putere omenească au spus cu de-amănuntul toate cele pentru Iisus Hristos? Ce răspundeti? Poate ziceti că acestea sunt aflări ale creștinilor. Dar vă astupă gura evreii. Ei, neîmpăcatii vrăjmasi ai lui Hristos si ai credinței creștinești, păzesc după dumnezeiasca iconomie cărțile proorocilor si le cinstesc ca pe niste cuvinte dumnezeiești. Ori ziceti că evanghelistii au scris nu cele ce s-au întâmplat cu lucrul, ci cele ce au zis proorocii. Dar ceea ce au spus evanghelistii o dovedeste istoria. Si care dintre înțeleptii acestei lumi a produs o astfel de schimbare a lumii? De ce numai de la Iisus Hristos s-a început o nouă numerotare a anilor si nu de la Budha sau Krishna?

Dar aduc mărturie despre învierea lui Iisus Hristos si cei ce au mărturisit după înviere. Mai întâi întrebati-vă dacă pentru o minciună ati răbda patimire si muncă si la urmă moartea? întrebă apoi si pe altii, câți voiesti, de suferă toate acestea pentru o minciună cunoscută si desartă. Ce răspundeti? Vezi că abia suferă omul moartea pentru un lucru drept, de folos si adevărat. Si câți creștini si-au dat viața pentru mărturia învierii lui Hristos? Citeste "Vietile Sfintilor" si vei găsi milioane si milioane de creștini care au mărturisit cu pretul vietii lor învierea lui Hristos. Si cum au putut întoarce lumea de la închinarea păgână a zeilor către Hristos niste oameni simpli, cum au fost Sfintii Apostoli, printr-o învățătură ca aceasta? Cu care putere? Cu care chip? Cu care stăpânire?

De ce nu dati crezare nici lui Sundar Singh a cărui proorocii le folositi, dar nu credeti în Cel care a crezut Sundar Singh, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, si în învățătura Sa?

Dacă necredinciosii depărtează de la ei patimile care întunecă mintea si dau loc puterii cuvântului, Dumnezeu nu-i va părăsi, ci îi va trage cu puterea dumnezeiescului Său dar si-i va întări pe piatra adevăratei credințe. (După Sfântul Ioan Gură de Aur-Tâlcuire la apostolii de peste an).

Despre Judecată

"Multi dintre oameni zic că după moarte nu este judecată, nici plată, nici muncă, nici pedeapsă vesnică, ci zic: "Dumnezeu este iubitor de oameni si nu va munci pe cei răi si păcătosi". Desi Dumnezeu este iubitor de oameni, însă este si judecător drept. Si de nu se vor munci oamenii răi, nici oamenii cei buni, nici sfintii nu se vor încununa.

Dar atunci unde este iubirea de oameni si judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu? De vreme ce judecătorii si legiuitorii lumesti pe oamenii cei buni îi iubesc si cinstesc, iar pe cei răi îi muncesc si-i omoară, Dumnezeu cum poate să nu facă si El unele ca acestea, pentru dreptate? Dar când vor lăsa oamenii cei răi păcatele? Pentru că desi

Îi asteaptă muncă vesnică și tot nu se lasă de păcat și de strâmbătate. Și dacă vor alunga și această frică de la ei, și nu numai să primească muncă, ci să dobândească și împărăția cerului, oare când vor părăsi răutățile care le fac?

Spuneti voi, cei ce nu credeti să fie muncă, cine a făcut potopul ce a fost în zilele lui Noe și s-a înecat toată lumea de mânia lui Dumnezeu? Cine a trimis fulgere și foc asupra Sodomei și Gomorei de au ars șapte cetăți împreună cu toți ucigasii și sodomitii? Cine a înecat pe Faraon cu toată oastea lui în Marea Rosie? Cine a pierdut pe cei șase sute de mii de jidovi în pustiu? Nu vedem noi pomejdiile prin care trecem în fiecare zi? Ce cuvânt ai tu să răspunzi pentru toate acestea? Dacă nu credeti cuvintele sfintei Scripturi, cel puțin să credeti din lucruri înfricosata muncă și urgia lui Dumnezeu pentru cei păcătoși. Deci, să nu ne arătăm necredincioși zicând că nu este muncă, pentru ca să nu cădem într-însa, pentru că moartea și aducerea aminte de muncă este ca o iarbă amară care curățește tot felul de răutate și viclesug când se dă adeseori sufletului nostru.

Și în ziua dreptei judecări unde vor fi cei ce zic că iu bitor de oameni este Dumnezeu și nu pedepsește pe cei ce păcătuiesc? Cât se vor tângui atunci cei ce zic aces tea! Cât vor suspina și nimeni nu-i va auzi! Atunci vor vorbi unii către alții, zicând: 0, cum am greșit și ne-am pierdut noi! Ne învățau unii și alții și nu ascultam nici luam aminte. Ne învăța și noi ne băteam joc. Ne mărturiseau nouă și nu credeam. Auzeam Scripturile și tot ne rătăceam. Dreaptă este judecata lui Dumnezeu, cu adevărat prea drept; pentru cele ce am făcut ne luăm plata. Vai, că pentru trecătoarea și necurata dulceață ne muncim în veci. Pentru o slavă mică și de nimic, am căzut din slava cea adevărată. Pentru puțină desfătare ne-am lipsit de desfătarea Raiului. Acum, cei ce au crezut se află în desfătare.

Drept aceea, ca să nu zicem și noi aceste cuvinte, împreună cu cei fără de minte, veniti să ne apucăm mai înainte de a veni furul sufletelor noastre, până avem vreme, să suspinăm, să plângem, să facem milostenii, să ne mărturisim păcatele, să ridicăm mâinile către Cel ce poate să ne mântuiască și să zicem: Mântuiește-ne pe noi Doamne că pierim". (Sfântul Ioan Gură de Aur-Mărgăritare).

Împotriva Reîncarnării

Cea mai mare nebunie, păgânătate și rătăcire de la adevăr este de a crede cineva că după moarte sufletul omului intră în alte trupuri de oameni, dobitoace, etc. În toată învățătura Dumnezeiestilor Scripturi și a Evangheliei lui Iisus Hristos, în învățăturile Sfintilor Apostoli, ale Sfintilor Părinti, nu găsim vreo mărturie despre această rătăcire și păgânătate. Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne arată unde merg sufletele oamenilor după moarte, zicând: "Și a murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și s-a înmormântat" □ apoi arătând unde s-a dus, zice: "Și în iad ridicându-și ochii săi, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui"(Luca).

Și în alt loc din Sfânta Scriptură se arată unde merg sufletele oamenilor după moarte: atunci când tâlharul cel de-a dreapta Mântuitorului, fiind și el răstignit, îi zicea lui Iisus: "Pomeneste-mă Doamne, când vei veni într-o împărăție Ta", aude glasul Mântuitorului: "Adevărat grăiesc tie, astăzi vei fi cu mine în rai" (Luca 23, 42-43).

Iată deci unde merg sufletele oamenilor drepti și păcătoși după moarte: în rai, în sânul lui Avraam, acolo unde a mers Lazăr și tâlharul care s-a pocăit de păcatele sale, sau în iad, unde a mers bogatul cel nemilostiv.

De unde a ieșit această idee de a se crede că sufletele oamenilor după moarte se duc în alte trupuri? De unde a ieșit această rătăcire că omul moare de multe ori? Oare cei ce gândesc această nebunie nu-l aud pe marele Apostol Pavel care zice că o dată este dat oamenilor să moară, iar după aceea să fie judecata? (Evrei 9, 27). Oare nu aud acești rătăciti de la adevăr ce zice Sfânta Scriptură: "...fiindcă omul merge la locul său de veci... și ca pul berea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu, Care l-a dat?" (Eclesiastul 12 5 și 7).

O dată moare omul cu trupul său și o dată va fi învie reamortilor. Auzi ce zice Domnul: "Nu vă mirati de aceasta, că vine ceasul în care toți cei din mormânturi vor auzi glasul Lui. Și vor ieși cei ce au făcut cele bune într-o înviere vietii, iar cei ce au făcut cele rele într-o înviere osândirii" (Ioan 5, 28-29).

Din toate acestea se vede destul de clar că în ziua judecării de apoi toate trupurile vor învia, unindu-se cu sufletele lor, pentru a primi răsplata după credința și faptele pe care le-au avut în timpul existenței lor pământești. Și dacă în această existență pământească ar trece prin mai multe trupuri, începând cu această zi a învierii, în care trup va rămâne sufletul? Oare va putea sufletul să fie în același timp în mai multe trupuri? Oare va putea sufletul să fie în același timp și în rai și în iad? Dar ce se va întâmpla cu trupurile rămase fără suflet, pentru că după învățătura voastră se înțelege a fi mai multe trupuri decât suflete?! Oare Dumnezeu creând pe om după chipul și asemănarea Sa l-a creat ca să-l nimicească, să-l distrugă, să-l piarda pe undeva prin univers, ori să-i dăruiască viața vesnică, să-l mantuiască? Noi credem că l-a creat ca să se bucure și el, omul, de bunătața și dragostea dumnezeiască, numai ca omul să dorească acest lucru și cât stă în puterea sa să se și nevoiască, căci Dumnezeu nu duce cu forța pe om în rai.

"Dar va zice cineva: cum înviază morții și cu ce trup au să vină? Nebun ce ești! Tu, ce semeni, nu va da viață dacă nu va muri. Și ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte; iar Dumnezeu îți dă un trup precum a voit și fiecărei seminte un trup al său". Nu pentru noi a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ și a pățimit și a înviat? "Și dacă Hristos n-a înviat zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică și credința voastră" (1 Corinteni 15, 35-38; 15, 14).

Iată ce zice și proorocul Iezechiel despre învierea morților: "Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu Duhul și m-a așezat în mijlocul unui câmp plin de oaze omenesti, și m-a purtat împrejurul lor; dar iată, oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și uscate de tot. Și mi-a zis Domnul: Fiul omului, vor învia oasele acestea? Iar eu am zis: Dumnezeule, numai Tu știi acestea... Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh și voi veti învia. Voi pune pe voi vine și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veti învia și veti ști că Eu sunt Domnul... Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, și a intrat în ei duhul și au înviat și multime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor" (Cap. 37). Dreptul Iov zice: "Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea care se destramă" (Cap. 19, 25); și iarăși proorocul Isaia: "Morții Tăi vor trăi și trupurile lor vor învia" (26, 19).

Cu toate acestea, cei răstăciti de la adevăr, fortând înțelesul unor texte biblice, susțin că și Ilie s-a întrupat în persoana Sfântului Ioan Botezătorul: "Și dacă voiti să înțelegeți, el este Ilie, cel ce va să vină" (Matei 11, 14). Da, este adevărat că despre Sfântul Ioan Botezătorul s-a scris că "va merge înaintea Domnului cu duhul și cu puterea lui Ilie" (Luca 1, 17) dar nu că se va încarna în el Ilie Proorocul, ci că Ioan Botezătorul a venit cu râvnă și credința proorocului Ilie, fiindcă Ilie va veni înainte de venirea a doua a Domnului: "Ilie într-adevăr va veni și va așeza toate la loc" (Matei 17.11). Va veni marele prooroc Ilie mai înainte de sfârșitul lumii, în timpul lui Antihrist, dar nu cu alt trup, ci cu trupul lui cu care a fost înălțat la cer în car și cu cai de foc așa cum l-a văzut Elisei (4 Imp. 2, 11-12). Asadar și Sfântul Ioan Botezătorul a venit cu credința și cu râvnă lui Ilie, dar nu cu alt suflet și trup, ci cu al său, cu care s-a născut din Sfânta Elisabeta.

Încă mai aduc și acest citat din Evanghelia lui Ioan: "Învățătorule, cine a păcătuit, acesta sau părintii lui, de s-a născut orb?", ceea ce ar fi însemnat. În primul caz, că a avut și o altă viață sau viați.

Dacă se citește cu atenție și versetul următor, se poate observa foarte clar că Mântuitorul nu este de acord cu această părere, căci zice: "Nici el n-a păcătuit, nici părintii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu (Ioan 9, 3).

Deci, admitând că acest om a avut și altă viață, apar două nedumeriri; prima: Dacă s-a reîncarnat înseamnă că a avut păcate în altă viață, ceea ce Mântuitorul nu a admis. A doua: Dacă nu a avut păcate în altă viață, nu mai era nevoie de reîncarnare, el trebuind să fie pe undeva prin Nirvana!

Intr-adevăr, ideile despre reîncarnare existau și în timpul Mântuitorului, dar nicăieri în Sfânta Scriptură nu întâlnim o aprobare a lor, ci doar adevărul învierii și a judecării (Apoc. 20, 11-15; 22, 12; Matei 25, 3-46; 1 Cor. 15, 12-22; 2 Petru 3, 7 s.a.).

Pe lângă toate acestea mai susțin că Biserica a scos din Sfânta Scriptură citatele care vorbesc despre reîncarnare și chiar Evanghelia lui Toma. Dacă Biserica ar fi scos citatele care adevăresc reîncarnarea, atunci le-ar fi scos

pe toate si nu ar fi lăsat nici aceste texte pe care le aduc acesti "lupi îmbrăcați în piei de oaie". Cât privește așa zisa "evanghelie" a lui Toma, faceți o comparație între această evanghelie și celelalte Evanghelii și cărți ale Noului Testament și singuri veți observa totală deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în același "duh al adevărului".

Deși budhismul și hinduismul afirmă că sufletul este nemuritor, ceea ce poate fi considerat ca un produs bun, dar că sufletul poate trece din trup în trup și se poate transforma din fire rațională în animal, aceasta este denaturare. Noi știm că mintea, voința, conștiința și rațiunea sunt însusiri ale sufletului și dacă acceptăm că sufletul nostru trece și prin alte trupuri de animale, unde sunt atunci însusirile sufletului? Să-i dăm unui câine o bucată

de carne și să-i spunem ora la care să o mănânce și vom vedea dacă are minte să ne înțeleagă! Dar cu acesti oameni se întâmplă ceea ce zice Duhul Sfânt: "Iar omul în cinste fiind n-a priceput, alăturat-u-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor" (Psalmul 48, 12).

Care religie este mai veche și mai adevărată decât a Patriarhilor, a lui Adam, a lui Sit, a lui Noe, a lui Avraam, care au fost sfinți văzători de Dumnezeu? Și care din acesti mari și sfinți oameni ai lui Dumnezeu a lăsat vreă învățatură că sufletele oamenilor după moarte vor intra în alte trupuri spre a se curăți de păcate? Câtă nebunie este pentru un creștin să creadă în aceste învățături păgâne tocmai astăzi când Evanghelia lui Hristos a ajuns la toate neamurile!

Noi știm din Sfânta Scriptură că totți vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos la înfricosata judecată de apoi ca să dăm seama de ceea ce am lucrat prin trupul pe care îl avem și nu prin alte trupuri cum hulesc cei înșelați de diavol! (Romani 14, 10; 2 Corinteni 5, 10). Nu aflăm în toată Sfânta și dumnezeiasca Scriptură vreun loc în care să se scrie că noi după moarte vom da seama de cele ce am făcut în mai multe vieți prin care am trecut pe acest pământ, ci numai prin acest trup cu care ne-am născut și am trăit în lume.

Câtă nebunie și rătăcire în capul vreunui om să creadă că Hristos, Mântuitorul nostru, ar fi înviat și S-ar fi proslăvit după învierea Sa cu alt trup și nu cu acela cu care S-a născut din Preacurata și Preasfânta Fecioară Maria! Noi avem atâtea dovezi despre patima și învierea lui Hristos Care S-a proslăvit în al Său trup și nu în

altul. Noi știm că toate popoarele lumii se vor judeca de Hristos, dar nicăieri în Sfânta Scriptură nu scrie că ne va judeca Budha sau Krishna sau alti idoli și slujitori demonici, și că vom fi întrebați de acestia pentru cele ce am gresit în această viață. Acesti oameni au ajuns la atâtea nebunie și împreună cu satana, în ziua judecării celei de apoi, vor merge în muncile cele vesnice, după cum zice Sfântul Apostol Iuda: "Iar pe îngerii care nu și-au păzit vrednicia, ci au părăsit locasul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanțuri vesnice, spre judecata zilei celei mari... Acestia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce --ca dobitoacele necuvântătoare-- știu din fire, într-acestea își găsesc pieirea... Valuri sălbătice ale mării, care își spumegă rusinea lor, stele rătăcitoare, cărora întunericul întunericului li se păstrează în vesnicie... Iată a venit Domnul cu zecile de sfinți ai Lui, ca să facă judecată împotriva tuturor și să mustre pe totți nelegiuitii de toate faptele nelegiuirii lor, în care au făcut fărădelege și de toate cuvintele de ocară pe care ei, păcătoși, netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui". Acestia cu nimic nu se deosebesc de păgâni, de ateți și de diavol, care se silesc să strice scripturile cele sfinte și adevărul din ele și să ducă la rătăcire pe cei pe care îi pot înșela cu minciunile lor.

Deci, tu care prin dumnezeiescul Botez ai devenit fiul lui Dumnezeu după dar și dai crezare acestor păgânătăți, te mai poți numi creștin? Iată cum prin ceea ce faci și crezi, tăgăduiești tocmai pe Creatorul tău. Acestora li se potrivesc cuvintele Sfântului Apostol Petru: "Acestia însă, ca niste dobitoace fără de minte, din fire făcute să

fie prinse și nimicite, hulind cele ce nu cunosc, vor pieri în stricăciunea lor... Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit... Acestia sunt izvoare fără de apă și nori purtați fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns".